Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 185 (685) ♦ Четвер, 30 вересня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

ЗИМА СПИТАЄ, ДЕ ЛІТУВАВ

Абзац з листа!

За нинішніх цін селянинові живеться легше, ніж міському жителю. Бо хоч і працює він, не покладаючи рук, зате й віддачу має: і м'ясо, і городина — все своє. Тож ті невеличкі городи, що останнім часом виділяли нам, городянам, теж є великою підмогою у нашому бюджеті. Самої тільки картоплі спробуй закупити на зиму — стане в копієчку.

Ольга САВИНА,
робітниця.

Київ.

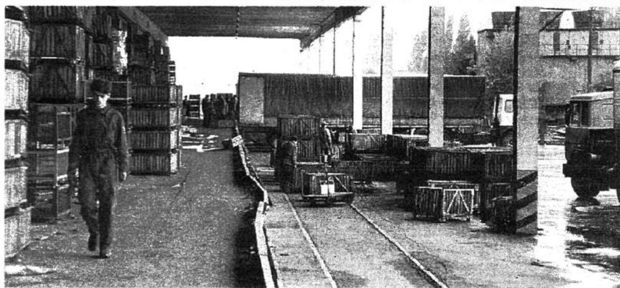

Краще менше, та краще

З багатьох куточків України та з-за її меж пролягли сюди шляхи-дороги. З Миколаївської, Херсонської, Кримської, Київської областей, з Молдови... Везуть потужні машини різну городину, фрукти. Сюди — це на торговельно-закупівельне підприємство «Залізничний плодокомбінат», де йде заготівля сільгосппродукції на зиму.

Показники ще далекі від остаточних, тож назвемо лише деякі дані. Так, картоплі вже заготовлено 650 тонн (план — 3400 тонн), капусти 40 тонн (2500), цибулі 200 тонн (900), моркви 280 (900), столового буряка 270 тонн (900). Помідорів засолено 105 тонн (план — 150 тонн), замочено яблук 12 тонн (40 тонн). Найліпші справи із солоними огірками — при плані 150 тонн їх перероблено 230 тонн. Що ж, жителі Залізничного району столиці України будуть цієї зими з розсолом.

Заготівля і переробка завершаться не скоро. Але, як сказав заступник директора по опту Валерій Примак, повністю досягти запланованого не вдасться. І не лише на їхньому комбінаті. На інших овочесховищах — також, адже труднощі всюди однакові. І сама сільгосппродукція, і пальне, і електроенергія, і тара, і компоненти для соління, тобто все, дорожчає з кожним днем. У підсумку — високі торговельні ціни. Тож якою буде реалізація, невідомо. А «прогоріти» ніхто не хоче.

Отже, дещо із планів залишиться на папері. Тому головне завдання — зберегти наявну продукцію, щоб вона потрапила до покупців. Бо коли така вже ситуація, то й справді — краще менше, та краще.

Олександр ВИНОКУРОВ,

Олександр КЛИМЕНКО (фото).

Київ.

ПРИЗНАЧЕННЯ

Указами Президента України Л.Кравчука від 28 і 29 вересня 1993 року призначені віце-прем'єр-міністрами:

ДЕМ'ЯНОВ Володимир Васильович — з питань агропромислового комплексу,

ЄВТУХОВ Василь Іванович — з питань промисловості та будівництва,

ЖУЛИНСЬКИЙ Микола Григорович — з питань гуманітарної політики,

ЛАНДИК Валентин Іванович — з питань зовнішньоекономічної діяльності та інвестицій,

ШМАРОВ Валерій Миколайович — з питань військово-промислового комплексу.

Також призначені:

ДЗЮБА Іван Михайлович — міністром культури України,

(Закінчення на 2-й стор.)

Продиктовано в номер

Створено узгоджувальну комісію

Акт протесту Голови Верховної Ради Криму Миколи Багрова проти політичної гри навколо Закону «Про вибори Верховної Ради Криму» не приніс бажаного результату. Хоча депутати й відхилили відставку спікера, зміни до Закону про вибори так і не ухвалили.

Створено узгоджувальну комісію, яка спробує знайти прийнятний варіант статті про представництво кримських татар та інших національних груп у Верховній Раді.

Звертаючись до учасників мітингу, заступник Голови Меджлісу Рефат Чубаров заявив, що 2—3 жовтня відбудеться надзвичайне засідання Меджлісу, на якому планується ухвалити рішення про громадянську непокору кримських татар владі.

Перша рекогносцировка

Першою, так би мовити, рекогносцировкою стала поїздка делегації Міністерства оборони України на чолі із заступником міністра генерал-лейтенантом Іваном Олійником до Туреччини на міжнародний ярмарок оборонної індустрії. На ярмарку свою продукцію виставили 80 фірм з різних країн світу. Як відомо, нині посткомуністичні держави «латають дірки» в своїх економіках з допомогою продажу зброї. Україна ж робить у цій справі лишень перші кроки. Може, танки, літаки, зенітно-ракетні комплекси, міномети, кулемети та автомати,яких в Україні не бракує, допоможуть у майбутньому здолати економічну кризу. Хоч є в цій справі важливе «але». Адже продана на таких ярмарках зброя потім обов'язково десь стрілятиме. То чи варто нам поповнювати список держав, які торгують смертю?

На зв'язку — Москва

Напруження не спадає

До жертв московського протистояння додалася ще одна — 47-річний полковник міліції В.Рещук. Батько п'ятьох дітей. Він був тяжко травмований під час нічної бійки на Садово-Кудринській вулиці і помер у лікарні. «Група громадян», що рухала тролейбуси і зводила барикади на Садовому кільці, відома, — ампіловці. Сам лідер непримиренних із «Трудової Москви», як завжди, був в оточенні своїх бойовиків. І, як завжди, десь трішечки позаду, закликаючи через мегафон своїх прихильників вивозити заблокованих депутатів. Все розгорталося практично за першотравневим сценарієм, коли, прикриваючись старенькими пенсіонерами, бойовики напали на ЗМОП.

(Закінчення на 5-й стор.)

Фото Олександра ОБУХОВСЬКОГО (Укрінформ).

Репліка

Севастополь у блокаді... Поки що в інформаційній

Схоже, що Севастополь нині переживає справжню духовну інтервенцію Росії. В газетних кіосках суціль російські видання, чорносотенні газетки, брошури монархічного спрямування. Парадокс, але в цьому українському місті сьогодні жителі не мають можливості купити бодай якусь українську газету. Місцевий «Союздрук» за чиєюсь командою навіть не замовляє української періодики. Інакше як зневагою до нашої держави це не назвеш. Доки офіційний Київ й надалі демонструватиме байдужість й нетвердість у вирішенні цієї проблеми, головна база ВМС України так і залишатиметься у блокаді. І дай, Боже, щоб тільки в інформаційній.

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ.

Призначення

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

БОРЗОВ Валерій Пилипович — міністром України у справах молоді і спорту,

БОРИСЕНКО Микола Іванович — міністром статистики України,

ГОЛУБЧЕНКО Анатолій Костянтинович — міністром промисловості України,

ГОТОВЧИЦЬ Георгій Олександрович — міністром України у справах захисту населення від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС,

ДОЦЕНКО Іван Пилипович — міністром Кабінету міністрів України,

ЄМЕЦЬ Олександр Іванович — міністром України у справах національностей та міграції,

ЄРІШОВ Аркадій Віталійович — міністром соціального захисту населення України,

КАРАСИК Юрій Михайлович — міністром сільського господарства і продовольства України,

КАСКЕВИЧ Михайло Григорович — міністром праці України,

КОСТЕНКО Юрій Іванович — міністром охорони навколишнього природного середовища України,

ПРОЖИВАЛЬСЬКИЙ Олег Петрович — міністром зв'язку України,

САМОПЛАВСЬКИЙ Валерій Михайлович — міністром лісового господарства України,

СЕМЕНЮК Вілен Миронович — міністром енергетики і електрифікації України,

СПІЖЕНКО Юрій Прокопович — міністром охорони здоров'я України,

ТАЛАНЧУК Петро Михайлович — міністром освіти України,

ЧЕРНЕНКО Дмитро Олексійович — міністром машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії України,

ШПЕК Роман Васильович — міністром економіки України.

* * *

Указом від 28 вересня 1993 року Президент України Л.Кравчук постановив ліквідувати Головне управління інформації та зв'язків з пресою і громадськістю Кабінету міністрів України і утворити спільну прес-службу Президента України і Кабінету міністрів.

У Центральній комісії з всеукраїнського референдуму

Розглянувши документи, подані 15 вересня 1993 року головою Київської міської Ради народних депутатів, Центральна комісія з всеукраїнського референдуму зареєструвала утворені на зборах громадян України у місті Києві 30 липня та 16 серпня 1993 року ініціативні групи всеукраїнського референдуму з питання: «За дострокове припинення повноважень Президента України». Кількісний склад груп — по 43 особи. Названим ініціативним групам присвоєно порядкові номери — 1 і 2.

Центральна комісія відмовила в реєстрації ініціативної групи всеукраїнського референдуму, утвореної 30 травня 1993 року на зборах громадян України у місті Брянці Луганської області, оскільки запропоновані ними питання для винесення на всеукраїнський референдум не відповідають вимогам Закону України «Про всеукраїнський та місцеві референдуми».

Польовий стан

Сійся, родися

Споро йде посівна в Яготинському районі Київської області. Тут уже засіяно озимою пшеницею по 8 гектарів із кожних десяти планових. А от хлібороби колективних сільгосппідприємств «Колос», «Дружба», «Жоравське», радгоспу «Лемешівський» уже завершили сівбу озимини. Як то кажуть, сійся, родися.

«Маленькі хитрощі» великих керівників

Чи захистить Верховна Рада комунальну власність громадян?

Коли криза виконавчої влади сягає критичного рівня, можна очікувати помилкових рішень, нехтування Конституції, законів, бюрократичного свавілля, ущемлення підприємництва, демократичних інститутів, зазіхання на права населення і відвертого несприйняття регіональної політики. Врешті, усе це ми вже маємо нині.

Тож логічно запитати: якщо виконавча влада з мотивів пріоритету державних інтересів над суспільними обкладає непомірними податками власність, а тим більше примусово відчужує її, чи може така влада користуватися довірою громадян, населення? Саме таку політику проводить нині виконавча влада. Про це свідчать декрети уряду щодо орендних відносин, впорядкування діяльності суб'єктів підприємництва, оподаткування підприємств і організацій тощо. Не обмежившись цим, Кабінет міністрів України попри всі визнані вже Законами України форми власності і господарювання, намагається відтворити єдину державну власність і таким чином повернутися до політично збанкрутілої економічної системи державно-монополістичного змісту. Це проявилось спочатку у розробці у травні 1993 року проекту Декрету уряду України «Про управління майном, що є у комунальній власності». Його автором виступило Міністерство економіки України. Основна ідея проекту Декрету, який не встиг прийняти Кабінет міністрів за період «надзвичайних повноважень», визначалась потребою підвищення ефективності управління комунальним майном та активізацією процесу його приватизації. Отже знову постала мета повернення до старих часів, коли виконавча влада (центральна і на місцях) мала б повне панування над громадянами, населенням, позбавивши їх комунальної власності і отримавши право розпоряджатися в кабінетах уряду і міністерств підвали, нежитлові приміщення, надавати в оренду магазини і перукарні, продавати майно, створювати через місцеві державні адміністрації органи приватизації областей, міст і районів. Маніпулюючи юридичною категорією «комунальна власність є різновидом державної власності», автори неприйнятих проектів декрету, а потім закону, який вносився на розгляд Верховної Ради України, висунули аргумент про те, що комунальною власністю управляють місцеві Ради народних депутатів, які не є державними органами, та в межах визначених Радами, уповноважені ними органи приватизації і роздержавлення. Можна цілком припустити за цим тлумаченням зовсім інші підстави, а саме: провести глибоку ревізію законів України: «Про власність» (ст. 33), «Про місцеві Ради народних депутатів, місцеве і регіональне самоврядування» (ст. ст. 1,7), «Про оренду майна державних підприємств та організацій» (ст. 5) та інших, скасувавши їх у частині прав населення. Керувалися, на нашу думку, і метою позбавити права підприємства комунальної власності безоплатно передавати майно громадянам, що передбачено пунктом 6 ст. 10 чинного Закону України «Про підприємства в Україні». Тому є підстави стверджувати, що держава в особі виконавчої влади спокусилась на власність органів місцевого самоврядування, що означає зазіхання на інтереси населення. До того ж і урядова концепція єдиної державної власності визначила застарілою редакцію статей 126 та 134 Конституції України. Чи не слід при цьому згадати вже про гаранта Конституції і Законів України — Президента України, який фактично усунутий від розв'язання принципових питань, що стосуються власника комунального майна — населення адміністративно-територіальних одиниць та суб'єктів права власності — Рад народних депутатів? Чи не в цьому юридичному факті «законотворчості» можна побачити власну позицію уряду, яка веде до падіння авторитету Президента і згортання реформ, про які так багато говорили прихильники сильної виконавчої влади і тодішній Прем'єр-міністр у виступах з трибуни Верховної Ради України. Наївно вірити цим владноможцям, хіба що вони були виконавцями волі політичних кіл, які час від часу проголошують: «Геть Радянську владу!», друкують дописи типу «Чи потрібна система Рад?» ("Право України", 1993 рік, № 4, с. 5), руйнуючи все, що пов'язано з народовладдям як розумінням демократії представницького типу. Природно запитати цих інтелектуальних урядовців-політиків: як бути в такому разі з Декларацією про державний суверенітет України, зокрема з її другим розділом «Народовладдя»? Чи ви скасували вже здійснення повновладдя народу через місцеві Ради народних депутатів? Як бути з принципом децентралізації власності за Законом України «Про економічну самостійність»?

Не треба було бути спеціалістом, щоб побачити далекоглядні і небезпечні намагання уряду Л.Кучми скасувати комунальну власність. Населення, його представницькі органи на місцях — єдине, чим володіють за законами, це об'єктами, які згідно зі ст. 35 Закону України «Про власність» забезпечують економічний і соціальний розвиток відповідних територій села, району, міста, області. Майно закладів народної освіти, культури, охорони здоров'я, торгівлі, побутового обслуговування, місцевий транспорт, об'єкти житлово-комунального господарства та інші перебувають на утриманні місцевих бюджетів. Вони ж, як відомо, складаються з податків населення. Отже, урядова концепція цього не врахувала, а може свідомо проігнорувала юридичний і фінансово-матеріальний зв'язок комунальної власності. Зазіхаючи на комунальну власність, урядові інституції позбавляють себе права бути одним із органів виконавчої влади, намагаючись захопити через місцеві державні адміністрації все управління в свої руки. Цим викривлюється сама суть місцевого самоврядування, представницького устрою влади населення, яке дає кожному органу своє призначення, контролюючи і здійснюючи право на комунальне майно. Тому, на нашу думку, слід шукати вищого захисту в особі Верховної Ради України, її постійних комісій, а також судового захисту інтересів населення щодо прав володіння комунальною власністю своєї території.

Принципову позицію в цьому процесі під час розгляду проектів Декрету Кабінету міністрів, а потім внесеного проекту Закону України «Про управління майном, що є у комунальній власності», зайняла Комісія Верховної Ради України з питань діяльності Рад народних депутатів, розвитку місцевого самоврядування. Її думка збіглася із підтвердженням Міністерства юстиції, а також Фонду державного майна про те, що проекти суперечать чинній Конституції України. А висновок Комісії Верховної Ради такий: концепція Кабінету міністрів України позбавляє представницькі органи важелів управління процесами приватизації комунального майна, створення на місцях органів підконтрольних Радам народних депутатів, забезпечення в цьому інтересів населення. Без участі представницьких органів законопроектом передбачається вирішувати такі питання, як реорганізація і ліквідація підприємств і організацій, в повному господарському віданні яких перебуває комунальне майно.

Важливою є й та обставина, що досі не завершено розмежування власності — республіканської і комунальної, як це передбачено постановою Кабінету міністрів України № 577 від 13 жовтня 1992 року і дорученням Верховної Ради України від 2 лютого 1993 року, згідно з якими це питання мало б розглядатися за поданням уряду і відповідних постійних комісій Верховної Ради України. Чи не досить аргументів до тих, які були колективно вироблені першим зібранням представників районних Рад народних депутатів міста Києва ще 28 квітня 1993 року і направлені до Кабінету міністрів України, який не до честі уряду навіть не відповів на резолюцію 150 депутатів районних Рад столиці.

І все ж таки проект Закону України «Про управління майном, що є у комунальній власності» був внесений урядом в червні цього року за доповіддю заступника міністра економіки Л. Павліковської на розгляд сесії Верховної Ради України. Однак депутати визнали його як такий, що суперечить Конституції України. В цьому найважливішому питанні щодо комунальної власності Верховна Рада виявила далекоглядність і мудрість. Уряд же, навпаки, продемонстрував свою слабкість, виявивши в класичній формі прихильність до сильної бюрократії. Переведення комунального майна в ранг загальнодержавного є підставою для збільшення управлінського апарату, зокрема урядового. Для чого тоді аргументи у пояснювальних записках Міністерства економіки, що місцеві Ради народних депутатів стримують приватизацію комунального майна, неефективно управляють ним. А хіба уряд довів, що з допомогою численних міністерств він ефективно керує державним майном, економікою? Здається, уряд бажає разом з призначеною місцевою адміністрацією мати права абсолютні, а відповідальність умовну. Скоріше мова йде про своєрідну девальвацію виконавчої влади, яка з'їдається страшною бюрократією, з одного боку, і катастрофічним падінням професіоналізму її працівників — з другого. За відсутності суворого контролю з боку Верховної Ради України і розвинутого самоврядування у раціональних формах знизу, чиновники виконавчої влади перетворюються у самостійну руйнівну силу. На словах виступаючи прихильниками реформ і підтримуючи місцеве самоврядування населення, вони намагаються нанести нищівні удари, фактично ліквідуючи представницькі установи, які обираються населенням для задоволення власних інтересів. Тож чи не є постановка питання про єдину державну власність **«маленькими хитрощами» великих керівників?** В цьому не можна не побачити намагання відвести від себе вину за невміння вести нормально урядові і господарські справи. Саме населення на місцях чекає від уряду, крім підвищення цін і проголошення гасел за реформи, реальних дій, допомоги і підтримки, активної участі в управлінні власним майном, власними справами, не чекаючи, що уряд нагадує і потурбується про пенсіонерів, інвалідів, дітей. Тож треба дати таку можливість. Для того й існує уряд.

На жаль, виявляється марно чекати захисту прав суб'єкта комунальної власності і від нашого незалежного суду. Старокиївська районна Рада народних депутатів намагалася захистити свої майнові права власника у позові до Київського міського споживтовариства в Київському міському арбітражному суді. Марно. Державний арбітраж, який незаконно перекручуючи юридичні підстави реєстрації нового підприємства комунального майна, визнала неправомірним рішення сесії районної Ради, допускаючи свідоме викривлення документів, представлених в арбітражному процесі. Арбітр проігнорувала права власника вимагати від орендаря виконання визначених законом обов'язків. Очевидне порушення законності продиктовано обставинами, далекими від об'єктивності і неупередженості, що є першими принципами для незалежної судової влади.

Отже, останнє слово за Законом, а він твориться під впливом різних обставин і таких, про які не можна замовчувати, якщо довір'я людей і авторитет влади стоять не на останньому місці.

**Анатолій СЕЛІВАНОВ,
голова Старокиївської районної Ради народних депутатів м. Києва, член правління фонду сприяння розвитку місцевого і регіонального самоврядування України, доктор юридичних наук, професор.**

Про наболіле

БЕЗКАРНЕ ГРАБІЖНИЦТВО,

або Чому часом хочеться стати диктатором

Пригадаймо, як напередодні і одразу ж після проголошення незалежності України національно-демократичні сили доводили, що Україна першою із республік колишнього СРСР вийде з економічного застою, оскільки має найкращий потенціал.

Причина — не в прорахунках експертів. Винні владні структури. Захопившись створенням власного іміджу, державні мужі випустили з рук найголовніше — правові важелі суспільства. Цей вакуум одразу ж заповнили кланові структури. Край вакханалії обіцяв покласти прем'єр Леонід Кучма, оголосивши війну мафії, — та далі гасел не пішов. І тепер керівники держави виглядають вершниками, що сіли на необ'їждених коней та ще й без вуздечок.

Одним з найсерйозніших прорахунків стало виведення з-під дії закону перекупщиків та спекулянтів. Перекуповуючи по декілька разів один і той товар, вони широко відкрили двері інфляційним процесам. Сьогодні з десятків тисяч так званих МП, ПМП, СП і т.п. мало хто займається виробництвом товарів та наданням послуг. На Поділлі їх менше п'ятої частки. Решта ж «ділових людей» крутиться довкола державних виробничих підприємств. Через знайомих, родичів, за хабарі вони вимітають майже все, що мало б потрапляти на прилавок, накрутивши ціну, пропонують «свій» товар тому ж таки робітникові, що його виготовляв.

Сильний удар по економіці України завдав директорський корпус підприємств-експортерів. Під різними приводами вони залишали за кордоном валюту в колосальних розмірах. А щоб створити видимість турботи про рідний колектив, на копійки завозили на підприємства заграничне ганчір'я. Цю нехитру арифметику оперативно опанували й велетні агропромислового комплексу. Тільки завдяки великодержавним амбіціям Росії стало відомо про жахливі факти перепродажу з України так потрібних нам нафтопродуктів.

Подібне гендлювання було виявлене і на Хмельниччині. «Голос України» про це писав. Та хмельницькі стражі закону, певне, за прикладом Києва, вважають, що приховування валюти за кордоном, нанесення державі збитків в особливо великих розмірах не є злочином.

Відчутним способом виснаження економіки України стало перекачування коштів з державних підприємств у комерційні структури під виглядом різних МП при підприємствах, передачі на їх баланс, в оренду і т. д. основних засобів, виробництво матеріалів, техніки, безпроцентних кредитів тощо. Тільки при одному тернопільському заводі «Оріон» діяло з десяток подібних структур, де засновниками виступали близькі до директорського крісла особи.

Після перереєстрації МП, що діяли при державних підприємствах, розпочався обвальний процес безпроцентного кредитування комерційних структур під гуманним виглядом постачання нафтопродуктів. На ділі ж державні гроші місяцями використовували приватні особи для власного збагачення. На Хмельниччині тільки за конфеденційними даними корпункту у першій половині року було переведено і досі не повернуто мільярди карбованців.

Ось документ N 858 від 4. 08. 93. «Хмельницьке об'єднання «Агротехсервіс» уклало угоду з фірмою «Рельєф ЛТД» м. Київ на поставку області 30 тис тонн дизельного палива. Протягом 6—9 липня 1993 року фірмі перераховані кошти в сумі 26 млрд 82 млн крб., у тому числі облоб'єднання 14 млрд 372 крб. і підвідомчими підприємствами 11 млрд 710 млн крб.

Фірма умов договору не виконала і на вимогу повернути гроші відповіді не дала.

Для оплати нафтопродуктів облоб'єднання «Агротехсервіс» одержало в банку «Україна» АК кредит, за користування яким тільки з 9. 07. по 20. 07. сплачено 537 млн 833 тис 333 карбованці. Перерахування процентів щоденно продовжується...»

Звісно, ті мільйони за кредити під ніщо не будуть компенсовані з кишень недалекоглядних господарників. Збитки будуть завтра накладені на ціну хліба, молока, м'яса тощо.

Держава легалізувала ще один шлях переведення безготівкових ресурсів у живі гроші. Ним стало створення так званих фірмових магазинів від різних баз, заводів, фабрик і навіть невиробничих установ. Для наївних людей це пояснюють конкуренцією, наближенням товаровиробника до споживача тощо. Насправді ж отим одним магазинчиком чи аптекою завод проблеми не перекриє, не знизить ціни на загальному ринку. Зате тіньовики мають можливість отримувати готівку, реалізувати необлікований товар.

Ось приклад. Ніби й добру справу зробив запорізький завод «Комунар», відкривши при своїй станції технічного обслуговування фірмовий магазин. Та що з того вийшло? Всі запчастини, що мали йти в ремонтну зону, попрямували в магазин. А звідти оптовими партіями на чорний ринок.

Куди не кинь оком — всюди дурять державу, виходячи з інтересів свого крісла. От і постає питання: чому на загальному тлі вимогливості Кабінету міністрів розкрадання набирає розмаху?

Свою точку зору на це має хмельницька обласна організація Трудового Конгресу України. Вона вважає, що саме з вини Президента і Верховної Ради перестали належно виконувати свої обов'язки силові органи влади. Тільки при зміні керівного складу всіх верхніх ешелонів правоохоронних органів та їх окремих підрозділів на місцях можна відновити законослухняність.

В наших законах дірок, як у решеті, — це факт. Як і те, що й ті не застосовуються. Скажімо, з Кримінального кодексу України ніхто не виключав 167-му статтю, за якою притягуються до відповідальності службові особи, які внаслідок своєї діяльності завдали державі суттєвих збитків. На Хмельниччині за цією статтею не притягнуто до відповідальності ні одного керівника. А таких — хоч греблю гати.

Не скасована й стаття 155-2, що карає за побори. Куди не ступи сьогодні — з тебе сім шкур здеруть. За проїзд у загальному вагоні з Києва до Хмельницького провідники правили на початку місяця від семи до десяти тисяч. А до Москви — так усі сто. І робиться це відкрито.

А як знахабніли на ринках валютники, на базах і в магазинах торгаші, а яке злодійство на підприємствах — розтягується все, що тільки під руки потрапляє.

Та що говорити про справи не заведені. Буває, що не виконуються вже прийняті рішення суду. Скажімо Кам'янець-Подільський міський суд 4. 02. 93 зобов'язав своїм рішенням місцевий завод «Електроприлад» виділити в будинку по вул. Кулика, 4 двокімнатну квартиру громадянину Пасічнику. Керівництво заводу разом з міськвиконкомом досі не виконало рішення суду. І таке нехтування Закону вже стало у Кам'янці-Подільському помітною ознакою діяльності міськвиконкому.

...Повсюдне безвладдя, законепослушність, розкрадання держави викликає у чесних людей обурення. Все частіше звучать заклики до сильної руки. Повірте, навіть самому, коли тримаєш в руках матеріали на ділків, з якими не вдалося впоратися навіть СБУ, мимоволі хочеться стати диктатором. Хоч деякий час. Щоб відправити всю злодійську братію на карпатські лісоповали. А попереду колони поставити винуватців беззаконня. І якщо вседозволеність під ширмою демократії й справді не скінчиться, люд сам знайде свого фюрера. Але тоді для багатьох буде пізно чухати потилицю.

Михайло ВАСИЛАШКО.
Фото Михайла САЧКА.

БЕЗ КИВАНЬ І НАРІКАНЬ

працюють луцькі швачки і шиють добротні костюми

Парадокс наших днів. Коли підприємство погано працює, то це сьогодні особливо не дивує. Ніби так і має бути. А ось коли все добре — здивування: як це, мовляв, вам вдається? Так було зі мною, коли під час зустрічі з директором луцького виробничо-торговельного швейного підприємства «Волинь» Аллою Томашук я почув, що на швейній фабриці за останні два роки не було скорочено жодного працівника, ані найменшого спаду виробництва, а навпаки — відбулося зростання. Більше того, якщо в минулі роки тут шили тільки чоловічі і дитячі костюми та брюки, то цього року асортимент поповнився новим видом швейної продукції — жіночими костюмами. Причому дуже елегантними. Шість тисяч одиниць таких костюмів вмить розкупили.

Справді, по-доброму можна подивуватися: а звідкіля підприємство бере тканини, коли сьогодні так сутужно з сировиною, потрібною для їхнього виробництва? І Алла Сергіївна розповіла, що в них давні ділові і дружні стосунки з колективами Мінського камвольно-суконного комбінату, каунаського державно-акціонерного підприємства «Добре», луцького державного підприємства «Волтекс», звідки постійно одержують костюмні тканини. Не було в директора жодних нарікань на недосконалу сьогодні банківську систему, перерахування грошей та інші перешкоди.

— Тільки не треба думати, що це нам легко дається, — застерегла А. Томашук. — Під лежачий камінь вода не потече. Ми стараємося бути гідними партнерами для тих, з ким маємо ділові зв'язки. Цінуємо їх. З підприємств Чернігова і Сум одержуємо сукняні тканини. Не відчуваємо особливих труднощів у ділових стосунках з російськими підприємствами, що в Іванові і Твері. Їм ми даємо готову продукцію, а від них одержуємо потрібні нам тканини. Для нас це — вигідний бартер. Велику партію чоловічих брюк і жіночих костюмів цього року пошили з тканин, одержаних із Сирії.

Колектив швейного підприємства у Луцьку має власний фірмовий магазин, де вивчають попит на продукцію. Сьогодні в моді — чоловічі двобортні костюми. Їх охоче шиють на фабриці, продають у багатьох містах України. З початку року пошито майже 120 тисяч одиниць чоловічих костюмів, що на чотири тисячі одиниць більше, ніж за такий же період торік. Якщо сьогодні деякі підприємства зменшують випуск виробів дитячого асортименту, бо це економічно невигідно, то тут навпаки — збільшують. А в осінній період планують шити дитячі та чоловічі брюки із сукна. Збільшився попит на чоловічі піджаки — тут негайно це врахували. Стали в моді жіночі спідниці з картатих тканин — також налагодили їх випуск. Отак з врахуванням часу, попиту, моди і працює цей колектив. Непогано виходить. Цього року тут вироблено товарів для народу на 3 мільярди 868 мільйонів карбованців. Щоправда, сьогодні важко оцінити роботу будь-якого колективу в грошах. Для швейників Луцька найкраща оцінка — продані вироби, похвальне слово покупців. Саме цього їм і не бракує.

А може, подумав я, успіх колективу ще і в тому, що тут працюють тільки жінки. А вони завжди по-особливому дбають про дітей і чоловіків. Тому і шиють для них гарний і добротний одяг.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

ЦІНА ВУГІЛЛЯ — В ЯКОСТІ

Уже не перший рік те, що видають на-гора із майже кілометрових вибоїв шахтарі Донеччини, спеціалісти відверто називають не вугіллям, а — гірничою масою. Тобто без вуглезбагачення маємо те, що маємо: масу, зольність якої сьогодні сягає 40, або й усіх 50 відсотків...

Виробниче об'єднання «Донецьквуглезбагачення» об'єднує 30 фабрик Держвуглепрому, на котрих підвищують якість майже 70 відсотків вугілля, що його видобувають гірники області. Додамо сюди ще збагачувальні фабрики, що на балансі і шахт, і коксохімзаводів. Потужна індустрія. Та з кожним роком її виробнича завантаженість зменшується. Наприклад, торік цей показник становив лише 70 відсотків, було перероблено 60,5 мільйона тонн вугілля, випущено для коксування 35,5 мільйона тонн. Причина такого стану справ загальновідома — різко «впали» показники видобутку палива.

Оптові ціни на основну продукцію вуглезбагачення — концентрат — значною мірою залежать від зростання ціни на паливо. А вона торік підвищилася аж у 90 разів, цього року — вже втричі. Тож цілком закономірно, що ціни на вугільний концентрат різко «підскочили».

Отже ситуація у вуглезбагачувальній галузі непроста, складнощів вистачає. А ще ж потребує негайного розв'язання екологічне питання: джерелами забруднення навколишнього середовища є ті самі вуглезбагачувальні фабрики з постійними отруйними викидами в атмосферу, у водойми, зі складуванням відходів — породи. До речі, останніх нагромаджується щороку понад 60 мільйонів тонн, а рівень їх використання становить сьогодні лише 5—10 відсотків.

Чи є можливості покращення роботи вуглезбагачувальних підприємств Донеччини? Спеціалісти вважають, що так. Але для цього потрібно зосередити виробництво, реконструювавши і технічно переозброївши підприємства.

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Продиктовано в номер

В кінці тунелю... грати

Двоє засуджених злочинців-рецидивістів (один за зґвалтування та крадіжку, другий — за крадіжку) втекли з установи виконання покарання № 35 (м.Біла Церква), прокопавши більше ніж 40-метровий тунель, що вів під паркани УВП. З перших же годин після виявлення слідів втечі розпочав роботу штаб операції з розшуку і затримання втікачів, котрий очолив начальник управління з виконання покарань УВС Київської області полковник Петро Конорчук. Чітка взаємодія штабу з іншими правоохоронними органами та оперативною групою штабу столичної частини військ внутрішньої і конвойної охорони МВС України на чолі з полковником Іваном Грошем допомогла провести оперативні заходи у найкоротші строки. Три доби не змикали очей воїни і співробітники, йшла напружена пошукова робота, і ось втікачі дали про себе знати — зателефонували родичці, попрохавши допомогти одягом, грішми, їжею. У зазначений час на місці, що злочинці визначили для зустрічі, на них чекали співробітники УВП і воїни підрозділу спеціального призначення... Через дві години злочинців було затримано, останню крапку в операції поставили прапорщики внутрішньої служби Андрій Литвин і Сергій Рева.

Консенсус шукають єпископи

Міжконфесійні відносини на Закарпатті все ще напружені. Незважаючи на потуги представників владних структур, розв'язання релігійних проблем посувається повільно. Тим відраднішнй факт, що за стіл переговорів, аж нарешті, сіли керівники найбільш імпульсивно настроєних конфесій: православної — Евфимій та греко-католицької — Іоан. Серед найголовніших питань, що розглядаються, — почергове богослужіння у храмах. Святі отці звернулися до керівництва області з проханням на період переговорів утриматись від будь-яких рішень та дій стосовно міжконфесійних проблем і зобов'язались самостійно розв'язувати можливі за цей час конфлікти між вірниками.

Ні страйку, ні партій

У другій половині понеділка в обласному центрі відбулася нарада з участю членів координаційної ради, створеної під час червневих страйків, профспілкових лідерів та керівників деяких підприємств не лише вугільної промисловості. Саме цього дня мала закінчитися тижнева акція щодо невідвантаження палива споживачам, ініціатором якої виступив донецький страйком. Яким бути далі шахтарському руху, як діяти в нинішній складній ситуації? Ці питання були головними на нараді. З'ясувалося, що рішення Верховної Ради від 24 вересня щодо проведення перевиборів парламенту та Президента України в різні терміни наступного року не влаштовує деяких лідерів робітничого руху, які наполегливо виступають за поновлення страйку з 28 вересня. Проте цілковита більшість присутніх на нараді висловилися проти такої пропозиції, що викликало відверте невдоволення членів донецького робітничого страйкового комітету. Як і на останньому шахтарському мітингу, знову постала ідея про створення на базі профспілок нової партії — робітничої. Але і ця пропозиція не знайшла підтримки.

Є ТАКА ПРОГРАМА!

У ПАРТІЯХ І РУХАХ

У Міністерстві юстиції України зареєстровано 28-му політичну партію — Трудовий конгрес України (сьогодні вона об'єднує близько 1000 студентів, викладачів вузів, народних депутатів, учених зі світовим ім'ям). На запитання кореспондента «ГУ» відповідають координатор партії народний депутат Анатолій Матвієнко та член політвиконкому ТКУ народний депутат Валентина ЄЩЕНКО.

— У вирі політичних партій, організацій та рухів громадяни майже не орієнтуються. Як новостворений ТКУ збирається здобувати популярність?

Валентина ЄЩЕНКО: Тих, хто має великі сумніви стосовно ТКУ, переконає його подальша діяльність. Особисто я ще рік тому була впевнена, що ніколи не буду причетна до будь-якої партії. Але сьогодні ми йдемо до багатопартійних виборів. З'явилася реальна можливість вплинути на політику держави, залучити до її формування той величезний інтелектуальний потенціал суспільства, який досі не використовувався. У складі політвиконкому і координаторів ТКУ я бачу людей, які розуміють ситуацію. Я не дуже вірю в одержання великої кількості мандатів на наступних виборах. Але партія щойно народилася, і я вірю в її майбутнє.

— Кілька слів про основні засади вашої програми.

Анатолій МАТВІЄНКО: Перш за все ми виходимо з природного прагнення людини жити краще й заможніше. Тільки через заможну людину ми прийдемо до багатої держави. Ідеологія партії зводиться до формули: труд — талант — капітал. На відміну від, скажімо, соціалістів, ми вважаємо, що можливе поєднання праці й капіталу і виступаємо за підтримку всіх форм власності. Але ТКУ визнає лише один шлях реалізації цього природного прагнення — працю.

— Дата реєстрації ТКУ збіглася з прийняттям Верховною Радою рішення про дострокові вибори парламенту і Президента. Як ви оцінюєте політичну ситуацію в країні?

Валентина ЄЩЕНКО: Вважаю, що це було нормальне, конструктивне рішення, своєрідна угода між законодавчою та виконавчою владами. Не бачу потреби повторювати російський варіант, який не є прикладом демократії.

Анатолій МАТВІЄНКО: Ситуація вкрай складна. Рішення Верховної Ради якоюсь мірою вгамує соціальну напруженість. Але треба шукати виходу в економіці. Просуватися шляхом інфляційного стримування, емісійних ін'єкцій неможливо. І тому наше завдання сьогодні — привести до влади професіоналів, людей розумних, здатних знайти цей вихід.

— Отже, погана та партія, яка не хоче стати при владі?

— Така партія безглузда. Але нам не потрібна влада задля влади, нам потрібна влада як механізм реалізації. Трудовий конгрес України — не ізольована партія. Ми відкриті для співпраці з усіма демократичними силами. Але партії необхідно пройти цю молотарку боротьби за владу. І я далекий від думки, що на своєму шляху ми не змінюватимемо політичних гасел. Але незмінним залишатиметься принцип: будь-які суспільні реформи мають провадитися з максимальним урахуванням інтересів людини, за умов твердих соціальних гарантій.

САКРАЛЬНА СКАРБНИЦЯ ГАЛИЧИНИ

В Івано-Франківську після реставрації в приміщенні колишнього римо-католицького костьолу відкрито художній музей.

Вперше в Україні експозицію мистецтва розгорнуто в храмі. Виставлено велику колекцію, яка в часи гоніння на церкви знаходилась у сховищах. Працівники музею їздили по складах-звалищах, куди як непотріб скидали церковний реквізит закритих храмів, серед якого були безцінні мистецькі речі. На свій страх і ризик збирали їх київські і львівські реставратори, рятуючи реліквії від цілковитого знищення. У храмі львівські реставратори відновили купольний розпис, орнаментальні та сюжетні композиції, різьблені прикраси.

В експозиції головний акцент зроблено на скульптуру, яка тут представлена роботами майстрів Томаса Гуддера та Конрада Кутценрайтера зі Львова. Окрім неї, надзвичайно цікавими є твори галицького іконопису у стильових формах Ренесансу і барокко XVII-XVIII століть. Окрасою виставки стали стародруки приватної друкарні XVII століття Михайла Сльозки, друкарні при монастирі св.Юра, Почаївської лаври. Ну і, звичайно, загальний інтерес викликають зразки декоративного різьблення, іконостаси, вівтарі й свічники. На додаток до естетичної насолоди від побаченого для відвідувачів влаштовують концерти духовної музики і співів.

Головною метою поєднаної експозиції є репрезентація унікальної своєрідності релігійного мистецтва галицького регіону, що зумовлена строкатим і багатим історичним минулим краю та тісним переплетінням на його теренах різних етнокультурних і віросповідних традицій, обрядів, художніх напрямів і шкіл.

На знімку: **художник-реставратор Богдан Бринський під час хімічної обробки дерев'яних скульптур.**

Фото Володимира МИГОВИЧА.

Подарунок шевченкознавцям

Тому, хто намагався глибше і об'єктивніше дослідити творчість Кобзаря, донедавна чіпляли ярлик українського буржуазного (не якогось іншого!) націоналіста.

За такої атмосфери згадуваний ярлик отримав і працівник Львівського державного університету, майже кандидат філологічних наук Богдан Леськів. Мусив розпрощатися з університетом, заробляючи на хліб заввідділом немирівської районки. Але відірвати Богдана Васильовича від літературознавчої праці не вдалося. Самотужки продовжував опановувати глибини теорії літератури. Цікаві і захоплюючі були його виступи на республіканських наукових конференціях, присвячених Іванові Франку, Богданові Лепкому. Але найсолідніша праця, яку він надумав завершити до 180-річчя від дня народження Кобзаря, — це словник «Фігури художньої мови Шевченка». Позаду — тривала наполеглива праця, і книга вже готова до друку. Звичайно, докладно аналізувати — то справа фахівців. А я наведу лише кілька цифр та фактів. За вершину шевченкознавства у нас протягом багатьох років вважали двотомний шевченківський словник тропів й інших стилістичних засобів та прийомів. Він налічував лише три десятки мовних фігур. А в немирівського літературознавця їх — сто. І всі вони проілюстровані прикладами з Кобзаря. У Богдана Леськіва і літературознавчі терміни, які чомусь загубили під час складання інших словників та енциклопедій. Є в тому щось символічне, що новий шевченківський словник укладено в Немирові. Тут свого часу проживав першовідкривач таланту Шевченка І. Сошко, працював перший біограф Кобзаря М. Чалий. І, нарешті, цим краєм Шевченко завжди проїжджав.

Праця Леськіва на повну силу демонструє велич і значущість мовного скарбу Кобзаря і заслуговує бути виданою ще до 180-річного ювілею поета. Не зважатимемо на тяжке матеріальне становище, а надіятимемося на допомогу палких прихильників творчості поета.

Микола КАВУН.
Вінницька область.

Долі людські

Захотілося побути самим собою

47 років прожив під чужим іменем мешканець села Антонівці Тлумацького району Григорій Миронюк. Більшість тих, з ким доводилося спілкуватися, знали його як Михайла Мандзюка.

Річ у тому, що 1946 року вояк УПА Григорій Миронюк потрапив до рук енкаведистів. Знаючи, чим це загрожує рідним, він назвався Михайлом Мандзюком. Військовий трибунал засудив 23-річного вояка до 10 років тюрми.

Тепер же Григорій Миронюк вирішив повернути своє власне ім'я. В Тлумачі відбувся суд, який розглянув його справу і встановив, що Михайло Мандзюк дійсно є не хто інший як Григорій Миронюк.

Василь САМАРІВ.

Добра звістка

Новий тролейбусний маршрут

за номером 10 з'явився у Кіровограді. Так втілилася в життя ініціатива голови міськради Василя Мухіна, який запропонував пустити тролейбус у новий, 102 мікрорайон міста. Новий маршрут почав діяти значно раніше, ніж це було заплановано.

Микола ВОЛОК.

Кримінальна хроніка

«Півні» над скиртами

Вісім солом'яних скирт спалахнуло за одну ніч поблизу села Антонівки Шполянського району. За лічені години оперативна група УВС області на чолі з полковником міліції Задояним виявила палія — місцевого 20-річного мешканця Олександра О., котрий вчинив те лиходійство нетверезий.

Разом цього року в селах області сталося 356 пожеж. І хоча злочинців чи невдах-піротехніків, як правило, знаходять, ніхто не покрие господарствам мільярдних збитків, завданих пожежами. Коли по-справжньому буде відлагоджено пожежну охорону на селі — питання не риторичне.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Югославія — це і наші втрати,
або Чому віз іде попереду коня?

Одне з найбільших індустріально розвинених міст Закарпаття Мукачеве давно славиться плідними економічними зв'язками з багатьма провідними фірмами сусідніх країн. Мабуть, тому його адміністрація особливо чутлива до зовнішньої політики України, зокрема зовнішньоекономічної діяльності. Свої міркування з цього приводу висловлює мер Мукачевого Іван ЛУКЕЧА.

ТОЧКА ЗОРУ

— Іване Миколайовичу, що, на ваш погляд, являє собою сьогодні Україна як суб'єкт міжнародної політики?

— Кінець XX століття до невпізнанності змінив європейську карту. Серед десятка новонароджених держав з'явилася наша Україна. Країна з великою історією, але коротким юридичним життям. Вона нагадує нині переростка з максималістським темпераментом і небагатим досвідом.

Єдиним елементом, що привернув увагу міжнародного товариства, стала ядерна зброя. Але через нерозвинеінформаційну мережу та ...іпломатичні провали Україна з «європейського буфера» набуває образу чи не головної мілітаристської держави у Східноєвропейському регіоні. Крім того, вона — цілковитий новачок у зовнішньоекономічній діяльності, яка мала б слугувати основою для міжнародної політики. На жаль, поки що наш віз іде попереду коня, і ми з легкістю втрачаємо друзів та давніх партнерів, а з ними — й шанси на благополуччя. Прикладом цього може служити Югославія — високорозвинена слов'янська держава, яка одночасно була інтегрована до економік як західного світу, так і колишнього Союзу, в тому числі України.

— Але ж у Югославії війна? Ізоляція її міжнародним товариством — рішення, до якого змушена була прислухатися й Україна.

— От-от, саме змушена. Вимушені кроки і є основною рисою, що характеризує наші дії на міжнародній арені. Накладене на Югославію ембарго призводить до величезних втрат в українському народногосподарському комплексі. Хіба є кому-небудь до цього справа, крім нас самих? Ні. Більше того, декотрим вдається під виглядом турботи про мир гріти руки на нестатках громадян охоплені полум'ям країни. Водночас іде жорстка конкурентна боротьба, в якій Україну безцеремонно витісняють із традиційних сфер зовнішньоекономічної діяльності. Це добре видно на прикладі нашого річкового флоту, який має мільйонні збитки, причому в твердій валюті. Те саме можна сказати і про Укрзалізницю.

Мені здається, що й сама війна на Балканах породжена протистоянням різних сил у перерозподілі нових зон економічного впливу. Отож, будуючи відносини з цією державою, та й з будь-якою іншою, нам неодмінно треба зважати перш за все на економічні інтереси України. Ми не можемо дозволити собі втрачати те, що в нас уже є. Рухатися у фарватері чужих політичних потреб — загибель для молодої держави. Поки що нам немає місця у світовій економіці. Тому потрібно знайти себе серед новоутворених держав.

— Мені відомо, що Мукачеве має побратима в колишній, а нині Союзній республіці Югославії. Можливо, цим і спричинений ваш погляд на події, що там відбуваються?

— У нас багато побратимів у сусідніх державах. Є вони і в СРЮ. Це невеличке 35-тисячне містечко Сента. Війна обминула його, тож там панують мир, спокій і розмірена праця. Розвинена виробнича інфраструктура дає можливість місту повністю задовольняти усі свої потреби. Є тут і кілька підприємств зі світовою репутацією. Ось для них війна та ембарго стали важким випробуванням — перекриті сировинні канали, недоступними стали ринки збуту, незалучені виробничі потужності. Саме такі підприємства й мали б стати об'єктом пильної уваги з боку України. Бо, володіючи високими технологіями і одночасно будучи усунутими зі світового виробництва, вони справді готові на взаємовигідних умовах ділитися знаннями, капіталами й прибутками. І що не менш важливо, своїм ім'ям та зв'язками.

— Чи є реальні приклади такої співпраці?

— Ми ніколи не втрачали зв'язків зі своїм побратимом. Навіть тепер, за умов війни і ембарго. В Мукачевому, наприклад, продовжує успішно функціювати філія югославо-українського СП «СаМо», пропрацьовуємо варіанти співробітництва між відомою на Заході фірмою «Сентекс» та мукачівським виробничо-трикотажним об'єднанням. На стадії завершення створення СП з всесвітньовідомою фірмою «Тамп», яка спеціалізується на випуску різноманітної запорної арматури. Тепер свою конкурентоспроможну продукцію «Тамп» випускатиме разом із закарпатським арматурним заводом. І таких прикладів багато. Бо ж відхиляти такі пропозиції — для нас недозволена розкіш.

А чи не гріх, скажімо, нехтувати можливості відомої фірми «Фермінт», яка з відходів цукрових буряків береться добути ще 20 відсотків цукру, а залишок переробити на продукцію, яку охоче беруть Голландія, Швеція, Німеччина та ін. Свої ноу-хау готові передати фірма «Керамік» (виробництво цегли, черепиці), цукровий завод Сенти (сухе морозиво), добре знана у нас взуттєва фабрика «Дербі». І все це — в одному невеличкому містечку. Що вже казати тоді про більші масштаби?

— А чи матиме Україна запропонувати щось натомість?

— Україна має багато чого, щоб зацікавити СРЮ та інші колишні республіки Югославії. Причому йдеться про продукцію, яку не треба відривати, так би мовити, від серця, ущемлюючи внутрішній ринок. Це насамперед будматеріали — скло, шифер, цвяхи; міндобрива, продукція хімічного виробництва. Все, що більш-менш є в достатку. Ми повинні зрозуміти, що всю нашу зовнішню політику треба розглядати через призму зовнішньої економіки. І тоді позбудемося постійних дилем і безглуздих ситуацій, коли «не вигідно, зате політично правильно».

Час перестати дивитися на світ романтичним поглядом. Істина полягає в тому, що треба вижити. Потрібні економічні відносини не лише з країнами колишнього Союзу, а й з тією ж Югославією, Польщею, Словаччиною, Чехією, іншими слов'янськими державами. Буваючи в Сенті, часто чую від її мера: «Ми ніколи не подумали б, що головна наступниця СРСР — основного оплоту слов'янізму — Росія у скрутну годину відвернеться від нас». То чому Україна має наслідувати цей приклад?

Коли наступного разу відчуємо, що якась сила змушує нас знову робити неприйнятну справу, уважно придивімось на свої руки і ноги, чи не видно на них пут, якими вміло маніпулюють досвідчені ляльководи з політичного театру сильних економічних держав.

Розмову вів Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Фото В.ТОВТА.

На зв'язку — Москва

Напруження не спадає

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Цього разу спецпідрозділи діяли і жорсткіше і швидше. Зі загратованих ЗІЛи відправили найбільш заповзятливих, натовп досить швидко розділили на дві частини і відтиснули в різні точки столиці. Бійка, що розпочалася пізно ввечері 28 вересня, час від часу спалахувала, вже в менших масштабах, протягом ночі. Але «визволителі» депутатів явно поступаються в силі правоохоронним органам, які заблокували до середини дня 29-го весь район, що прилягає до «Білого дому».

Серед ночі мені зателефонував колега з російського видання. Він щойно змінився з кількаденної «варти» у «Білому домі» і спокійно залишив його. Міліціонери, зазирнувши до журналістського посвідчення, ніякого обшуку чинити не стали і зайвих запитань не ставили. Цей московський журналіст розповів: у «Білому домі» розвішані ксерокопії факсограм, нібито отриманих із Північного флоту, в яких моряки заявляють про свою підтримку ВР РФ. Більшість, що прибула захищати «БД», — люди приїжджі. Козаки, що мають досвід боїв у Придністров'ї та на Кавказі, колишні «афганці». Хто з них цивільний, хто військовий — розібрати неможливо. Всі в «камуфляжі» і високих чоботах. «Білий дім» переповнений чутками. Наприклад, учора розповідали, що міністр внутрішніх справ Росії В.Єрін написав листа Б.Єльцину, мовляв, не хочу закривавити руки. Чеканням штурму переповнений весь район. Мені самій довелося бачити розгорнуті пересувні телестанції кількох західних компаній. Вони не покладалися на російських колег і московське енергопостачання, а розгорнули навпроти будинку парламенту, саме біля готелю «Україна», свої дизель-генератори та антени супутникового зв'язку. Камери націлені на вікна «БД». Ще одна чутка, що ось уже другий день витає над Москвою: про введення в місті надзвичайного стану. Але поки що й вона не підтверджується. А саму ситуацію обговорювали 29-го на засіданні Ради безпеки. Вхід для преси туди суворо заборонено.

Що ж стосується можливих дій президентської і урядової команди, то один із радників Єльцина в інтерв'ю міжнародній телемережі «АЙ ТІ ЕН» повідомив, що «кривавого побоїща не планується». В саме приміщення «Білого дому» уже не впускають нікого, навіть екс-нардепутатів. Деякі з них знайшли притулок в Краснопреснінській райраді. З цим органом влади пов'язано чимало цікавих політичних історій останніх місяців. Голова райради В.Краснов спить і бачить себе мером Москви, тому й грає відповідну роль «жорсткого опозиціонера». До речі, Краснов направив Лужкову гнівного листа в зв'язку з відключенням усіх телефонів, що починаються на «205». А справа в тому, що це — телефони «Білого дому». Але, як з'ясувалося, не тільки. Без зв'язку залишились інші організації, а також приватні особи.

Лілія ГЕОРГІЄВА.

А як у них!

Бахус Феміді не товариш

Найкращий бізнес у Норвегії — горілчаний. Пляшка московської горілки, наприклад, коштує 40 доларів у державноиу магазині. Тому й користується великим попитом серед місцевих шанувальників Бахусу так званий «муншайн» (самогон), ціна якого значно нижча. Щоправда нелегальне виготовлення спиртних напоїв переслідується державою. Однак прибутковість алкогольного бізнесу привертає увагу багатьох «ділових» людей.

От і нещодавно поліція заарештувала 57-річного жителя Трондхейма, який зі своїм сином та племінником прагнули нелегально провезти до Норвегії 15 тисяч 775 літрів спирту на своєму катері.

Як виявилося під час слідства, цей мешканець Трондхейму був членом магістрального суду та магістрату.

Так що можливість швидкої наживи приваблює не лише простих смертних. До речі, за спробу провезти контрабанду невдалому «бізнесменові» загрожує засудження до 1 року позбавлення волі.

Пер ЄВНЕ.

Осло.

Фотофакт

Розсекречено документи про вбивство Президента Кеннеді

Національний архів США відкрив для широкого загалу більшу частину секретних документів, пов'язаних з розслідуванням обставин вбивства 35-го Президента країни Джона Кеннеді. Серед документів — матеріали комісії Уоррена, висновки якої визнано за офіційну версію обставин трагедії 22 листопада 1963 року, службове листування ФБР, Пентагону, Держдепартаменту, ЦРУ. Вперше за 30 років громадськість і фахівці Сполучених Штатів отримали можливість ознайомитися з досьє, зібраним федеральними відомствами за слідами рокових пострілів у Далласі.

На знімку: секретні документи одразу зацікавили фахівців і пресу. Найбільше уваги журналісти приділяють вивченню 90 тисяч сторінок з архівів ЦРУ.

Телефото ІТАР-ТАРС.

Не тільки візит ввічливості

Посол України у Сполученому Королівстві Великобританії Сергій Комісаренко відвідав Белфаст на запрошення Міністерства у справах Північної Ірландії. На прийомі в королівському палаці Хілсборо заступник міністра у справах Північної Ірландії Майкл Легг інформував посла про сучасний стан у цій частині Сполученого Королівства. Сергій Комісаренко ознайомив М. Легга з ситуацією в Україні, наголосивши на потенційних можливостях співробітництва між нашою державою і Північною Ірландією в промисловості, сільському господарстві та науці.

Під час візиту до Белфаста посол мав зустрічі з представниками ділових та наукових кіл Північної Ірландії, зацікавленими у розширенні зв'язків з Україною.

Прес-служба Посольства України у Великобританії.

Зустрічі в Нью-Йорку

У ході роботи делегації України на 48-ій сесії Генеральної Асамблеї ООН в Нью-Йорку міністр закордонних справ України Анатолій Зленко зустрівся з віце-прем'єром, міністром закордонних справ Японії, міністром закордонних справ Союзної Республіки Югославія та міністром закордонних справ Російської Федерації.

Під час зустрічі з віце-прем'єр-міністром, міністром закордонних справ Японії Цутомо Хатою обговорювалися питання, пов'язані з поглибленням і розширенням відносин між двома країнами. А. Зленко запросив главу зовнішньополітичного відомства Японії відвідати з офіційним візитом Україну.

Обмін думками з питань мирного врегулювання ситуації в Боснії та Герцеговині відбувся у розмові з міністром закордонних справ Югославії Владіславом Йовановичем.

Широке коло двосторонніх україно-російських відносин, а також деякі міжнародні проблеми розглядалися під час розмови міністра закордонних справ України з міністром закордонних справ РФ Андрієм Козирєвим. У центрі уваги були останні події в Росії, питання правонаступництва щодо колишнього СРСР, окремі аспекти Чорноморського флоту, ядерної зброї тощо.

Міністри домовились про організацію після повернення з США зустрічі для проведення обговорення ряду питань з метою пошуку шляхів розв'язання окремих проблем двостороннього співробітництва.

Управління інформації МЗС України.

«Партизани» нервують, архіваріуси «задихаються»

Військо

Коли вибухнув Чорнобиль, нас, солдатів запасу, в народі — «партизанів», ніхто не питав: хочеш чи не хочеш йти у ядерне пекло. Військкомати брали прямо, як кажуть, з ліжка. Там більшість з нас, отримавши великі дози опромінення, підірвали своє здоров'я, стають каліками. Здавалося б, хоча б нині держава має спокутувати свої гріхи перед нами. Пільги вона нам законодавчо надала, але чи можемо ми ними скористатися, коли ще й досі не поміняли чорнобильських посвідчень. Ціла проблема отримати довідку про перебування в «зоні». Військкомати «футболять» нас до Центрального архіву Міністерства оборони. В архіві посилаються на халатність військкоматів, на власні проблеми, і цих довідок доводиться чекати мало не по року...

Такі листи в редакційній пошті неподинокі. Невдоволення серед колишніх «партизанів» та й «чорнобильців» інших категорій зростає.

Наш спеціальний кореспондент, навідавшись до Центрального архіву, що одразу ж за станцією метро «Арсенальна», застав у невеличкому «передбаннику» чергу людей, яких оперативно приймав заступник начальника архіву майор Василь Турчик.

— Сьогодні відвідувачів ще не дуже багато, а бачили б ви, що коїться тут у вівторкові дні, коли приймає начальник архіву підполковник Григорій БУГЕРА.

У чому ж справа? З цього простого запитання розпочалася наша бесіда із Григорієм Петровичем.

— Щоб читачі краще зрозуміли ситуацію, поясню, що наш Центральний архів Міністерства оборони створено на базі архіву Київського військового округу. Відвідувачів у нас ніколи не бракувало — люди йдуть за архівними довідками про зарплату, проходження служби, просять встановити факт смерті батька чи сина при виконанні службових обов'язків тощо. Йшли до нас і «чорнобильці».

Але справжнє стовпотворіння сталося після прийняття 25 серпня минулого року постанови Кабінету міністрів про обмін загальносоюзних посвідок на українські. Щоб отримати в держадміністрації посвідку нового зразка, треба подати їй архівну довідку, де має бути вказано місцезнаходження військової частини на той час, кількість виїздів в зону — днів і годин, дозу отриманого опромінення тощо.

За день ми видаємо по шістдесят-сімдесят таких складних довідок, а лише у грудні-квітні отримали й прийняли до роботи понад 15 тисяч запитів. Ще понад 5 тисяч таких надійшло в травні-липні і лежать вони «мертвим» вантажем. Відповіді сьогодні отримують ті, хто надіслав запити ще в кінці минулого року. Ми просто фізично не можемо «переварити» таку кількість запитів.

— Але ж перед тим, як прийняти ту чи іншу постанову, уряд зобов'язаний був прорахувати, яким чином вона виконуватиметься. Невже з вами ніхто не консультувався, не пропонував збільшити штат архіву? До речі, якщо це не військова таємниця, який цей штат у вас і на що здатний?

— Уже після того, як постанова набрала чинності і ми почали задихатися від напливу відвідувачів, в архіві побувало кілька комісій, у тому числі і з Верховної Ради. Так що проблеми наші їм відомі.

У штаті архіву — 19 працівників, з них 3 — військовослужбовці, і лише 4 — з спеціальною освітою. Щоб якось виправити становище, нам потрібно до сорока працівників. Роботи не зменшується, а навпаки — додається. Нам мали здавати документи ще понад 150 розформованих військових частин, які брали участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. І це в той час, коли матеріали архіву і так, як кажуть, не доведені до кондиції. Правда, ми домоглися, щоб нам здавали документи лише ті частини, які мали центральне підпорядкування, інші — в архіви військових округів.

Міністерство оборони пішло нам назустріч і виділило ще офіцерів, які перебувають у його розпорядженні. Нам хоча б один комп'ютер та ксерокс, без яких ми, як без рук...

— Даруйте, Григорію Петровичу, але ті офіцери, котрих тимчасово до вас командирують, кажучи російською мовою, «временщики», люди випадкові, сьогодні вони тут, завтра — деінде. Звідси й робота...

— Це, хоч як прикро, так. З одного боку, ми вдячні Міністерству оборони за допомогу, з іншого, виходить така картина: місяць, а то й два навчаєш офіцера азам архівної справи, а він, дивись, вже й отримує інше призначення чи взагалі іде з війська. Навчай іншого.

— Вихід, очевидно, у залученні професійних архіваріусів, істориків-науковців, без яких будь-яка архівна установа безпомічна. Тим паче така, як ваша, котра має стати не тільки хранителем історичних документів українського війська, а й джерелом наукових військових досліджень.

— Але такі спеціалісти нам сьогодні не по кишені — мала зарплата. І це за того, що, крім загальновідомих мінусів архівної роботи, у нас існує ще один — багато документів радіоактивно заражені, адже вивезені вони з зони ЧАЕС.

Отже, треба вишукувати додаткові кошти, і я певен, до нас підуть фахівці, оскільки у нас тут цілий клондайк для творчих особистостей.

— І все ж, чим, Григорію Петровичу ми хоч трохи можемо заспокоїти ваших потенційних відвідувачів?

— Тим, що ми кидаємо усі сили для видачі таких довідок, робимо все для того, щоб розширити штат архіву, працювати інтенсивніше.

Але є ще один кардинальний вихід — поліпшити діяльність військкоматів на місцях. Вони ж мають списки військових частин, які брали участь в ліквідації аварії на ЧАЕС, і зобов'язані вказувати тим же воїнам запасу — «чорнобильцям», куди саме слід звертатися — до нашого архіву чи, можливо, не втрачаючи часу, до військових частин. З 6279 розглянутих нами у другому кварталі запитів більше половини (!) надійшли не за призначенням, тобто, ті, які мали бути адресовані військовим частинам, архівам на місцях або ж розглянуті безпосередньо створеними при військкоматах комісіями. Міністерство оборони уже розіслало на місця відповідну директиву, і будемо сподіватися, що це поліпшить становище.

За даними МО, через Чорнобиль пройшло близько 142 тисяч військовослужбовців і воїнів запасу, призваних військкоматами. Приблизно 30-ти тисячам з них видав довідки наш архів, нехай ще стільки ж — інші. Отож, можете уявити, яка робота попереду.

Розмову вів

Анатолій БЕНЬ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Глянем на Чигирин, колись-то козачий...»

Святині

Ці Шевченкові рядки з його знаменитих «Гайдамаків» спали на думку багатьох гостей, котрі вперше ступили на святу землю колишньої української столиці гетьманської доби і слідом за Кобзарем гірко зітхнули, побачивши і через півтора століття посліть «козацької слави убогі руїни»... Не горда, неприступна столиця-фортеця відкривалася очам, а «старець малосилий» — тихе, провінційне містечко.

Протягом двох днів тривала у Чигирині робота правління Української Всесвітньої Координаційної Ради (УВКР) спільно з місцевою владою, представниками Українського козацтва, Спілки письменників, «Просвіти», міністерств культури, у справах національностей та міграції, бізнесових, наукових, мистецьких, просвітницьких організацій України, близького і далекого зарубіжжя. Вперше від часів Богдана Хмельницького, коли до резиденції великого гетьмана прибували посли з Польщі, Туреччини, Швеції, Італії, Австрії, Англії, до древнього Чигирина приїхали Надзвичайний і Повноважний Посол Чеської Республіки в Україні Маша Пабел, посланці української діаспори з США, Канади, Росії, Аргентини, Бразилії, Литви, Бельгії, щоб ознайомитися з колишнім історичним політичним центром України, поміркувати над тим, як відродити пам'ятки козаччини в контексті видатної дати — 400-річчя з дня народження Богдана Хмельницького, яке відзначатиметься Україною і Юнеско у 1995 році. У виступах віце-прем'єр-міністра Миколи Жулинського, котрий очолює ювілейний «гетьманський» комітет, народних депутатів Івана Драча, Дмитра Павличка, Представників Президента у Черкаській області і в Чигиринському районі Костянтина Ястреба та Володимира Яременка звучала впевненість у тому, що завдяки державним і громадським зусиллям буде повернута «святая слава Чигирина», а чигиринцям — цивілізоване місто, з їх, певна річ, участю.

Кабінет міністрів України виділив нанішнього року для відбудови Чигирина 500 мільйонів карбованців, з яких уже використано близько 200 мільйонів. Щоб закінчити реставраційно-ремонтні роботи історичних пам'яток, спорудити музей гайдамацького руху, пам'ятники Богданові Хмельницькому у Суботові, його побратимам Іванові Богуну, Максимові Кривоносу, Іванові Золотаренку у Чигирині, пам'ятні знаки у Холодному Яру і під Корсунем, на місці переможної битви Богдана Хмельницького у 1648 році, газифікувати Чигиринський район, що передбачено комплексним планом соціального розвитку, потрібні, звичайно, мільярди карбованців.

Ось чому до відродження колишньої козацької столиці України привернуто увагу світового українства.

В.Мулява, начальник соціально-психологічної служби Збройних Сил України, гетьман Українського козацтва:

— Попри те, що Чигирин і Суботів упродовж століть нищили і плюндрували, щоб стерти з родової пам'яті народу саму згадку про гетьманів і державність України, стародавня козацька столиця жива. Вона — корінь, незнищенна душа України. Я відчув тут великий приплив духовності. І ще раз упевнився, що вистоїть наша держава, якого б політичного шантажу і зазіхань не зазнавав добрий, довірливий наш народ. Однак у добу небезпек він завжди випростовувався на повен ріст своєю відвагою, мужністю, нехтуванням перед лицем безпеки, навіть смерті. Це нам доводить славна минувшина. Хай наш народ таким і залишається: добрим, відкритим до всього світу, але і пильним, з міцними збройними силами, щоб ніякі далекі чи близькі сусіди не наважувалися вирішувати свої проблеми за рахунок України.

Т.Гунчак, професор (США):

— Це надзвичайно добра ідея — відвідати Чигирин — колиску новітньої української державності. Особливо це корисно для мене, історика за фахом. Я багато тут говорив з простими людьми: у Суботові, Медведівці, біля Мотронинського Святотроїцького монастиря у Холодному Яру — і переконався: всі вони хочуть самостійної держави України. А труднощі її становлення сприймають так, як і при побудові нової хати — вони тимчасові. Я вірю: відродиться столиця Богдана Хмельницького, а з нею — і вся Україна.

О.Руденко-Десняк, письменник (Росія):

— Наприкінці жовтня у Москві відбудеться неординарна подія — перший конгрес українців Росії. І побачить світ перший примірник нового видання «Український вибір» — газета українства Росії. Це дуже добре, що засідання УВКР відбулося у Чигирині. У цьому є певна символіка, однак мені хотілося б, щоб більше уваги було звернуто на проблеми самої Координаційної Ради, на шляхи налагодження контактів між східною і західною діаспорами та взаємодопомоги. У Росії, не приховаю, перед більшістю свідомих українців стоїть болюче питання: чи потрібна східна діаспора самій Україні?.. Це ще чекає ствердної відповіді.

О.Коваль, голова координаційного осередку українських громадських установ у Західній Європі (Бельгія):

— Я багато студіював історію України і це було моєю мрією — побачити власними очима батьківщину Богдан Хмельницького, його резиденцію й усипальницю — Іллінську церкву, намальовану Тарасом Шевченком. Яке то щастя, що вона збереглася до наших днів. Нині з особливим піднесенням працюю задля українського відродження. Зокрема, видав праці забутого в Україні видатного педагога, психолога, письменника професора Григорія Ващенка і тепер читатиму у кількох вузах України лекції про його творчу спадщину.

В.Верига, генеральний секретар СКВУ (Канада):

— Невимовно щасливий, що ходив козацькими і гайдамацькими стежками. Чигирин, Холодний Яр — це дивовижний світ духовності, енергетичні витоки народних потуг, з яких витворилися духовність і державність України. У Канаді, в Торонто, на початку листопада, відбудеться зібрання Світового Конгресу Вільних Українців, на якому буде затверджена нова назва нашої організації, адже українці в Україні вже стали вільними. Тепер наше завдання — всіляко допомагати ставати на ноги омріяній не одним поколінням наших предків самостійній Україні. Хай нам в цьому допоможе Господь Бог!

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

ГОСПОДА ДИРЕКТОРА
РОССИЙСКИХ ФИЛИАЛОВ БАНКОВ
В УКРАИНЕ!

Где бы Вы не находились, «ПРАВЭКС»-БАНК приглашает Вас в свою семью. Мы создадим Вам условия значительно лучшие, чем предложенные российскими коллегами. Мы обещаем Вам много работы – интересной и творческой.

Естественно, что наши предложения – для честных, работоспособных и самостоятельных банкиров.

С искренним уважением

Председатель Совета
«ПРАВЭКС»-БАНКА
Л.М. Черновецкий

Председатель Правления
«ПРАВЭКС»-БАНКА
Л.В. Распутная

252021, г. Киев,
Кловский спуск, 9/2

(044) 294-85-09

Факс (044) 294-84-00

Телекс 631250 ALINA SU

РЕКЕТ — ЦЕ НЕ ПРОСТО ЗБИРАННЯ «ДАНИНИ»

Американська юридична практика зараховує до цієї категорії близько 200 різноманітних злочинів. А наша?..

Рекет. Лише недавно, стрімко увійшовши до нашого лексикону, це слово міцно і, судячи з усього, надовго закріпилось у ньому. Та терміну «рекет» досі не містить жоден нормативний акт нашої держави. Власну точку сьогодні пропонує молодий вчений з Української академії внутрішніх справ кандидат юридичних наук, майор міліції Микола МЕЛЬНИК.

—Якщо звернутися до історії, то можна побачити, що свій початок рекет бере від «у піццу» — сицилійського слова, котре мовою мафії в першій половині XX століття набуло значення плати, що вимагав її глава з виробника чи комерсанта, якщо він забезпечував їм своє заступництво. «У піццу» довгий час було головним джерелом прибутків мафії що на Сицилії, що і в Сполучених Штатах Америки, де йому і дали назву «рекет». Рекет — слово англійського походження, в перекладі означає вимагання чужих доходів, здійснюване шляхом погроз та насильства.

Разом на сьогодні, наприклад, американська юридична практика до цієї категорії зараховує близько 200 видів злочинів — від найпростіших форм вимагання до великомасштабних і глибоко законспірованих операцій з контрабандою наркотиків, валютних оборудок, біржевих махінацій. Під рекетом в американському законодавстві розуміють будь-яку цілеспрямовану та організовану злочинну діяльність, що виходить за межі окремого штату.

Що ж до використання терміну «рекет» за наших умов, то, на мій погляд, неправомірно ототожнювати його зміст з будь-яким конкретним суспільно небезпечним діянням, передбаченим Кримінальним кодексом. Тобто говорити про будь-які учинені вимагання, розбій, пограбування чи про будь-який інший злочин як про рекет — помилково по суті.

Разом з тим не можна заперечувати і те, що тепер у деяких випадках злочинна діяльність коли і не є повним відображенням того ж таки американського рекету, то принаймні містить окремі його ознаки. Так, багато спільного з рекетом на зразок «у піццу» має вимагання, коли злочинці обкладають даниною тих чи інших осіб і отримують від них гроші або матеріальні цінності постійно, начебто перебуваючи на їхньому утриманні. Такого роду вимагання набуло широкого поширення. Для прикладу можна навести діяльність злочинного угруповання, яке діяло на одному з ринків столиці і встановило певну плату з низки малих підприємств, кооперативів та приватників за те, що «забезпечувало» їхню охорону від інших збирачів данини та справно її отримувало протягом тривалого часу.

Упритул злочинна діяльність наближається до рекету тоді, коли відбувається не просто збирання данини, а злиття злочинності загальнокримінальної і економічної, коли збігаються інтереси злочинних угруповань та підприємців, коли боротьба за ринок виробництва, збуту, надання послуг тощо провадиться не лише, а точніш не так економічними, а й іншими, найчастіше протиправними, засобами. При цьому в хід йде все: шантаж, насильство, вбивство, підкуп службових осіб, зловживання владою та службовим становищем та ін. Так, наприклад, діють деякі комерційні фірми-конкуренти, котрі мають у своєму складі бойовиків і з їхньою допомогою проводять боротьбу за сфери впливу під час торговельної діяльності. Їхній арсенал не обмежується залякуванням та шантажем. Вдаються і до більш небезпечних засобів: знищують майно організації-конкурента, до її представників застосовують насильство. В одному, досить показовому в цьому плані, випадку директор одного з київських малих підприємств Ц. найняла відому в злочинних колах групу вимагачів для того, щоб змусити директора іншої комерційної фірми підписати невигідне останньому доповнення до укладеного раніше договору.

Постає закономірне питання: а якщо наша вітчизняна злочинність набуває ознак явища, іменованого в законодавстві деяких країн рекетом, то чи не назріла необхідність внести відповідні доповнення до нашого Кримінального кодексу і передбачити в ньому відповідальність за рекет?

Проте хотілося б, щоб у розв'язанні цього питання не було допущено поспіху, а головне — спрощеності, тенденція до яких загалом окреслилася. Ні в якому разі не слід іти шляхом простого запозичення відповідних положень із законодавств тих країн, де передбачено відповідальність за рекет. Неприпустимий і інший шлях, що його декотрі пропонують — обмежитися заміною у чинному кримінальному законі терміну «вимагання» на термін «рекет».

Необхідна глибока і грунтовна наукова розробка проблеми, яка має відповісти на низку питань і насамперед на два з них: чи потрібне нам це нововведення до Кримінального кодексу і коли так, то яким має бути його визначення в законі?

Доти, доки питання про криміналізацію рекету не буде вирішене законодавчо, цей термін стосовно нашої правової діяльності може вживати винятково як поняття збірне і таке, що не має чітко окресленого правового змісту. В такому розумінні під рекетом за наших умов, як на мене, треба вважати злочинну діяльність, спрямовану на оволодіння державним, колективним або приватним майном (будь-яке отримання інакшої матеріальної вигоди) і пов'язану із зазіханнями на особу, на господарську діяльність підприємств, установ, організацій та громадян. За умови, що цю злочинну діяльність здійснюють переважно організовані групи і яка поєднана, як правило, з насильством над особою, підкупом службових осіб, зловживанням владою чи службовим положенням та іншими злочинами.

Кримінальний тиждень

Протягом минулого тижня працівники міліції розкрили 64 найбільш тяжких злочинів. Серед них — 29 вбивств, 6 випадків завдання тяжких тілесних ушкоджень, що призвели до смерті, 5 згвалтувань, 12 розбійних нападів, 7 пограбувань і 4 крадіжки державного і громадського майна у великих розмірах. Розкрито 320 крадіжок з квартир громадян, відшкодовано збитків на суму 1 мільярд карбованців. Викрито і знешкоджено 21 злочинну групу. У затриманих вилучено 18 гранатометів, карабін, 9 рушниць, гвинтівок та обрізів, 15 пістолетів, ракетницю, 32 гранати та майже 1,5 тисячі патронів до різної зброї.

Працівники Головного управління Карного розшуку МВС спільно з органами внутрішніх справ Росії розшукали 27 автомашин, викрадених на території України. Разом розшукано і повернено власникам 102 автомашини.

Виявлено 293 факти, пов'язані з незаконним обігом наркотиків. Порушено 211 кримінальних справ. Затримано 312 чоловік. Серед затриманих — 254 без певного роду занять та 4 громадян держав СНД. Вилучено майже 390 кілограмів наркотичної сировини.

Їхала холера...

Запізнення на 4 години поїзда Бухарест—Москва сталося 18 вересня завдяки... пильності міліції. В одному з вагонів виявили пасажира з ознаками захворювання на холеру. Хворого ізолювали, вагон відчепили, інших пасажирів доставили на медичне обстеження. Пасажири з розумінням поставилися до заходів що міліції, що лікарів.

«Комерція» з голубим вогником

Співробітники запорізької міліції за протизаконні дії викрили начальника комерційного відділу Гуляйпільської торговельної бази Дудку, який отримав для потреб бази у Сімферополі 106 телевізорів і частину з них реалізував... через комерційні структури в Запоріжжі, намагаючись отримати близько 18 мільйонів карбованців наживи. Тож голубого вогника телеекрана йому довго ще не бачити.

Пиво з кримінальним присмаком

ковтнули ті, хто придбав його у водіїв-експедиторів київського пивзаводу «Оболонь» громадян Скиби і Самсонова. Як встановили співробітники міліції, протягом вересня «горе-комерсанти» викрали з заводу 144 ящики пива і продали його, отримавши чималий зиск.

Рейс затримали недарма

До чергової частини ЛВВС Донецького аеропорту зателефонував невідомець і сповістив, що на борту літака ЯК-42, що вилітав до Єревана, є вибухівка. Спіробітники міліції після ретельного огляду вибухівки не знайшли, проте виявили 3,5 тонни промислових і продовольчих товарів, без належної декларації. Вантаж вилучено.

Навіщо сторожеві 18 гранатометів?

18 гранатометів РПГ-18, 10 гранат Ф-1 із запалами вилучили співробітники міліції Харкова у місцевого мешканця Ч., охоронника фірми «Аеліта». Чи приймала фірма на роботу Ч. разом з арсеналом зброї, з'ясують слідчі органи.

Станіслав КОЛДУНЕНКО,
начальник Прес-центру МВС України.

Футбол

Дніпропетровці — молодці!

«Адміра-Ваккер» (Відень, Австрія) — «Дніпро» (Дніпропетровськ, Україна). 2:3(1:1). Повторний матч 1/32 фіналу розиграшу Кубка УЕФА. Відень. «Бундесштадіон Зюдштадт». 28 вересня. 5000 глядачів. Суддя Д. Маклуску (Шотландія).

«Адміра-Ваккер»: Кнаплер, Грубер, Бахер, Граф, Паніс, Мюллер, Біндер, Кьоглер, Вастіч, Льюнг, Афбальтерер (Еверхард, 46).

«Дніпро»: Медін, Горілий, Беженар, Дірявка (Мороз, 30), Михайленко, Полунін (Москвін, 70), Похлєбаєв, Максимов, Чухлеба, Захаров, Коновалов.

Голи: Беженар (43, з пенальті), Бахер (45), Похлєбаєв (50), Михайленко (68), Еверхард (89).

Перший матч — 0:1.

Одразу привітаємо дніпропетровських футболістів з виходом до наступного етапу змагання. Вони, звичайно, молодці! Дві перемоги — відмінний результат. Особливо приємний виграш в гостях.

Австрійці, в принципі, нічого нового не показали. Хіба що були трохи активнішими в атаці. На жаль, вони діяли ще грубіше, ніж два тижні тому на стадіоні «Метеор» в Дніпропетровську. Розсік обличчя Сергієві Дірявці шипом бутса, граючи небезпечно, Кьоглер. Постійно полювали господарі за диспетчером українського клубу Андрієм Полуніним. І наші тренери були змушені «сховати» технічного футболіста на лаві запасних.

Але віденці не залякали гравців «Дніпра», які відзначаються сміливою вдачею. Особливо приємно, що тон задавали гравці національної збірної України: Беженар, Дірявка, Полунін, Похлєбаєв, Михайленко, Коновалов.

А от як прокоментував по гарячих слідах гру своїх підопічних головний тренер дніпрян **Микола Павлов:**

— Якщо чесно, то ми дуже хвилювалися перед віденською зустріччю. Господарі влаштували цілу компанію в місцевій пресі проти нас. Розписали, що ми, ніби, спеціально робили їм перепони на шляху до Дніпропетровська. Опублікували навіть фото туалету в Кривому Розі. Наївні, такі туалети у нас майже всюди. Перед грою нам не дали кави, ні окропу, щоб ми самі приготували напій зі свого порошка. Одне слово, гостинності ми не відчули.

Стосовно гри, то нею задоволений. Спершу діяли від оборони, а потім перехопили ініціативу і володіли нею протягом більшості ігрового часу. Вдало діяли в наступі наші крайні півзахисники Похлєбаєв і Захаров. Останній заробив чистий пенальті. А Михайленко вдало підключався до наступу з глибини поля.

Гадаю, що рахунок міг би бути ще переконливішим. Але і таким перебігом задоволений. Гадаю, що і наші прихильники такої ж думки.

Користуючись нагодою, хочу подякувати керуючому «Дніпросервісбанку» Олександрові Ганусовському, президентові компанії «Інфоспорт» Володимиру Лашкулу, виконавчому директору ФК «Дніпро» Федору Петренку. Ці люди доклали багато зусиль, щоб відбулася пряма телетрансляція нашого матчу і щоб на ньому побувала група дніпропетровських болільників...

У цьому ж турнірі зіграно ще кілька матчів: «Айнтрахт» (Франкфурт-на-Майні, Німеччина) — «Динамо» (Москва, Росія) — 1:2 (перший матч 6:0), «Локомотив» (Москва, Росія) — «Ювентус» (Турін, Італія) — 0:1 (0:3), «Спартак» (Владикавказ, Росія) — «Боруссія» (Дортмунд, Німеччина) — 0:1 (0:0). Кубок кубків. «Маккабі» (Хайфа, Ізраїль) — «Торпедо» (Москва, Росія) — 3:1 (0:1). Таким чином, усі ці російські клуби опинилися за бортом турнірів.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Хокей. Чемпіонат МХЛ. «Спартак» (Москва) — «Металург» (Череповець) — 1:4.

Волейбол. Чемпіонат Європи. Жінки. Злин (Чехія). Україна — Білорусь — 3:1. Україна — Греція — 3:1. Українські спортсменки вийшли до півфіналу.

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 789.249.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311185.
1, 2, 3, 4, 5, 6 і 8,—сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».